



Universitätsbibliothek Paderborn

Johannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd Herbipolin Abbatis, viri suo aeuo doctiss. ... Partis Opera Historica, Qvotqvot hactenus reperiri potuerunt, omnia

Partim E Vetvstis Fvgientibusque editionibus reuocata, & ad fidem
Archetyporum castigata; partim ex manuscriptis nunc primùm edita ;
Qvorvm Catalogvm Aversa pagina exhibet

Iohannis Trithemii Spanheimensis Primo, Deinde D. Iacobi Maioris Apvd
Herbipolin Abbatis, viri suo æuo doctissimi Secvndæ Partis Chronica
Insignia Dvo - I. Coenobii Hirsavgviensis, Diœcesis Spirensis: eius
foundationem & progressum ab Anno Christi DCCCXXX. vsque ad Annum
MCCCLXX. II. Coenobii ...

Trithemius, Johannes

Francofvrti, 1601

Qvando, Per Qvem, Et Qvibvs Præsentibvs, Facta Sit Dedicatio Et
Consecratio Monasterij Hirsavgviensis primi.

urn:nbn:de:0128-1-17336

Conuentus principum apud Frankefordiam.

euocatus, terminatisque causis imperij, pro quibus conuocatio principum indicta fuerat, Otgarium Moguntinensis ecclesie archiepiscopum, qui tum praesens aderat cum multis alijs episcopis, ad consecrandum nouum monasterium rogauit, inuitauit & obtinuit. Quemadmodum vero ista consecratio facta sit, consequenter est dicendum.

QUANDO, PER QVEM, ET QVIBVS PRÆSENTIBVS,
FACTA SIT DEDICATIO ET CONSECRATIO MONASTERIJ HIRSAUGIENSIS PRIMI.

Conuentus principum in Spira.

CVM eo tempore inter Ludouicum Imperatorem & filios eius grauis propter imperium ageretur dissensio, contigit eam conuocationem principum, ad quam Erlafridum vocatum diximus à Franckfordia, transferri ad ciuitatem Nemetensem, quam Spiram vsitato vocabulo nuncupamus: quae quom non procul ab Hirsaugia distet, quatenus cum maiore solennitate nouiter fundati coenobij dedicatio fieret, causam & oportunitatem comiti Christianissimo dedit. Conuenerant enim multi episcopi, abbates & principes, ad Imperialem synodum conuocati, & quibus complures inuitante Erlafrido comite, dedicationis officio interfuerunt. Anno igitur Domini 838. indictione prima, mense vero Septembri, Otgarius reuerendissimus Moguntinensis ecclesie episcopus, Erlafrido Comite & eius filio Ermefrido postulantibus, monasterium Hirsaugiense consecrauit sub honore principis Apostolorum Petri & sancti Aurelij episcopi, in praesentia multorum principum, episcoporum & Abbatum, qui curiam Imperatoris eo tempore sequebantur. Aderat ibi praesens Hildeboldus archiepiscopus Colonienfis, Willelricus episcopus Bremensis in Saxonia, Ebo episcopus Hildesheimensis, Thiagrius episcopus Haluerstatensis, Rabanus Maurus abbas Fuldenfis, Buno abbas Hirsfeldensis praeter Lindberti abbatis huius primi Hirsaugiensis, Hildemnus abbas sancti Dionysii palatij archicapellanus, Henricus dux, Bernhardus dux, Bruno dux, Ludolphus filius eius, Erlafridus comes fundator monasterij, Ermefridus filius eius, Orrungus comes, Adalhardus comes, & alij complures, quorum nomina cum praescriptis in libro gestorum Otgarii episcopi non sunt imposita, seu forsitan ex incuria scriptorum omiffa. Consecratione autem Ecclesie solenniter (vt moris erat) peracta, Otgarius archiepiscopus una cum caeteris episcopis, abbatibus & principibus corpus sanctissimi praesulis Aurelij de capella sancti Nazarij, cum magna deuotione allatum, summo altari honorifice inclusit, per cuius meritum multa miracula fiebant. Sed cum post annos quinquaginta tres sub Arnolde Imperatore Nortmanni deuestarent Wormatiensium, abbas Hardradus metuens, ne tam sanctae reliquiae quauis fraude aut uolentia in manus deuenirent exterorum, accedente ad hoc fratrum consilio, testudinem fecit in ecclesia subterraneam, in qua corpus preciosi Christi confessoris Aurelij in sarcophago lapideo reposuit, cum inscriptione nominis & dignitatis, ipsamque cameram ita rursus cooperuit humo, vt nemo deinceps potuerit suspicari aliquid ibi esse occultum. Mansit autem hic tantus reliquiarum thesaurus ita sub terra reconditus per annos ferme centum & septuaginta, vt que ad tempora comitis Adelberti, qui sub Henrico Imperatore quarto renouauit Hirsaugiam: ita vt pene in obliuionem ductus, sola fama à proauis delata in nepotes, cor-
pus sancti Aurelij quiescere in monasterio Hirsaugiensi praedicauerit. Et de hoc latius suo loco dicemus. Sacratissimo itaque Aurelij corpore per Otgarium archiepiscopum summo altari, vt praemisimus, cum maxima reuerentia incluso, Lindbertus baculum pastoralis curae, comite Erlafrido & monachis petentibus, ab eodem Archiepiscopo in conspectu omnium suscepto. Deinde, accedens ad altare Comes Erlafridus cum filio, coram omnibus qui aderant, tradidit omnipotenti Deo, eiusque sanctis Petro Apostolo & Aurelio pontifici monasterium ipsum quod construxerat, cum uiculis, syluis, pascuis, aquis, aquarumque decursibus, agrisque & pratis circumadiacentibus, & omnibus iuribus & prouentibus, quos illi assignauerat secundum tenorem eulogij, quod super altare posuerat, secundum consuetudinem Ecclesie catholicae, in quo praeter generalem donationem totius nemoris, terrae ac uiculorum in circuiitu, etiam ista specialiter continebantur expressa. Ecclesia in Stamheim cum magna parte eiusdem uillae, cum uiculis ad eam pertinentibus. Ecclesia quoque in Deckenpfrum cum omnibus quae ibidem habuit. Dedit & in Gilstein duodecim hubas. In Meuchingen duodecim hubas & ecclesiam. In Muchlingen praedium bonum. In Toffingen ecclesiam. Et haec sunt nomina

Ecclesia & monasterium Hirsaugia, dedicantur.

Episcopi qui praesentes fuerunt, Abbates & duces praesentes.

Corpus S. Aurelij in monasterio transferitur.

Corpus S. Aurelij absconditur.

Lindbertus fit abbas in Hirsaugia.

Donatio monasterij prima facta per Comitem.

Nomina uillarum quos dedit.

na villarū culogio inserta, quæ sancto Aurelio eadē hora tradidit. Lutzelhart, Alzburg, Lu-
zenhart, Ebersbuel, Kallenbach, Kugelbach, Nagalhart, Ottenbrannē, Hugsteten, Gum-
precht, Wilar, Altiburā villā dimidiā, & alia multa prædia & bona, quæ in libro dona-
tionū fuerunt exarata. Hæc donationē solenniter factam, Orgarius Archiepiscopus præfa-
tus, vice Apostolici Domini Gregorij Papæ quarti, & pijsissimi Imperatoris Ludouici pri-
mi, banno perpetue stabilitatis communiuit, ipsumque monasterium cum omnibus de-
notationibus factis, & in futurum rite faciendis, tradidit in manus præfati Lintberti ab-
batis, & successorum eius canonice secundum regulam sanctissimi patris nostri Bene-
dicti constituendorum, in perpetuum possidendum. Ea videlicet conditione, quod vi-
ta monastica iuxta normam præfati patris cunctis diebus in eo vigorosa permaneat: &
quoties monachos orbari spirituali pastore contigerit, alium vel ex se, vel ex alio ciui-
dem ordinis monasterio idoneum, sine contradictione alicuius, in locum defuncti pa-
tris, eligendi liberam habeant potestatem. Constituit autem præfatus Archiepiscopus
aduocatum Hirsaugiensis monasterij ipsum comitem Erlasfridum, sub ea videlicet condi-
tione, vt mortuo patre, filius in aduocatione non succedat, nisi fuerit ad eam per abba-
tem & monachos, qui pro tempore fuerint, libera & spontanea eorum voluntate assump-
tus. Verebatur enim deuotissimus comes, ne monasterium post mortem suam
per filium siue nepotes iniuriam aut violentiam aliquam pateretur (quod hodie
apud multos fieri cernimus, si aduocacia hæreditario iure deuolueretur ad posteros. Id-
circo statuit, in abbatis voluntate pendere suo monasterio quem voluerit idoneum ha-
bere aduocatum. Et hæc libertas, multis per successum temporis confirmata priuile-
gijs, tam Apostolicis quam imperialibus, vsque in præsentem diem, in Hirsaugiensi cœ-
nobio inuiolata perseverat. Eodem quoque anno hæc dotatio & priuilegiata tradi-
tio facta per comitem Erlasfridum, ab Imperatore Ludouico pijsissimo confirmata est.
Peractis enim omnibus, quæ ad solenne dedicationis officium pertinebant, singulis
que ad sua reuersis, comes Erlasfridus Lintberto abbate secum assumpto, vna cum Orga-
rio venerabili Archiepiscopo & quibusdam alijs, ad Imperatorem Ludouicum in ci-
uitate Nemetensi, cum filijs, eo tempore (sicut diximus) curiam tenentem propera-
uit, & lecto coram eo donationis culogio perpetuam ab eo omnium confirmationem
impetrauit. Nottingus autem Vercellensis episcopus, qui fundationis Hirsaugi-
ensis monasterij primus author fuit, multa pro decore domus Domini miserat, cruces au-
reas & argenteas, calices, libros & varia diuini ministerij ornamenta, qui vtrum huic de-
dicationi interfuerit, incertum habemus. Sed iam ad tempora quibus præfuit mona-
stero Lintbertus abbas primus calamum directuri, vitam sanctissimi præfati Aurelij,
qui omnium istorum causa fuit, sub breui compendio duximus præmittendam, vt qui-
cunque ista lecturi sunt, cuius meriti vir faerit apud Deum, intelligant. Et ne prolixiores
inueniamur quam ratio huius operis expostulat, ita conuersationis eius historiam vete-
rem nobis oblatam percurrimus, vt verborum quidem plurimum, sententiarum vero
aut nihil aut parum obmitteremus. Natus igitur in Armenia beatus Aurelius ex paren-
tibus Christianis atque nobilissimis, vbi primum per ætatem licuit, literis traditus fuit.
Qui prouidentia diuina instructus, breui nō mediocriter in omni scripturarum eruditio-
ne proficiens, vniuersa quæ vel discere vel scire potuit in exercitium diuini conuertit amo-
ris, noctes diesque meditator diuinæ legis existens, animum à terrenis penitus cœpit auer-
tere, & in supernorum contemplationem dulciter eleuare. Crescentibus annis omni-
bus exornatus virtutibus & sanctitate præcipua fulgebat, norma & exemplar Christianæ
conuersationis cum vniuersorum admiratione factus: vt pote qui ætate quidem iuue-
nis, moribus & sapientia multis senibus senior apparebat. Vnde per omnes ecclesiasti-
ci ordinis gradus ad pontificatus apicem in ciuitate Rediciana maximo populi non mi-
nus quam cleri applausu, quamuis renitens, ascendere meruit: in quo constitutus, ho-
nore maioribus quam hæctenus virtutibus clarior effulsit. Formam se gregis domini-
ci irreprehensibilem exhibuit, & non minus exemplo quam sermone populum ad ob-
seruantiam mandatorum Dei concitauit. Erat pater pauperum, & pius consolator
viduarum: qui quicquid habere potuit, totum in vsus egentium ministravit. Tam
sanctæ irreprehensibilis conuersationis extitit, vt nemo fuerit illo tempore in Armenia,
qui Aurelium episcopum Dei famulum cum laudis præconio non timeret. Omnis
diocesis Redicianæ viculos circuire monendo & prædicando sua sanctissima in per-
sona solebat, cunctis ministrans verbum salutis. Erudiebat in seors, confortabat
pupillanimes, deiectos erigebat, bonos & humiles hortabatur, quatenus in melius profi-

Confirma-
tio donatio-
nis.

Concessio
libera ele-
ctionis.

Constitutio
aduocati.

Libertas
huius mo-
nasterij.

Confirma-
tio impera-
toris.

Nottingus
Episcopus.

Vita S. Au-
relij episcopi.

Vermi epi-
scopus opere
& sermone
Aurelium
fuit.

Henrij

per
for

dicta sue
cum mul-
obtinuit.

IBVS,
A-

ter impe-
n Erlasfr-
quam Spi-
et, quate-
& opor-
pi, abba-
nte Erla-
idictione
clesie epi-
Hirsaug-
episcopi,
ratoris eo-
nsis, Wil-
grius epi-
densis fir-
ny si scilicet
filius eius
es, Adde-
gestorum
Consecra-
copus vna
relij de ce-
re inclufit,
aginatus
idus me-
nt extero-
neam, in
e, cum in-
no, vt ne-
antus reli-
aginta, v-
auit Hir-
otes, cœ-
latius suo
pum sum-
um pallio
no in coti-
o, coram
olo & Au-
basuis, a-
ibus in-
super alta-
ralem do-
r contine-
cum vici-
ibidem
ubas & ec-
unt nomi-
na vil-

*Dionysius
Mediolanensis
episcopus
mittitur in
exilium in
Armeniam.*

*Maxima
inter eos
charitas.*

*Virtutes &
miracula in
Christi no-
mine facta.*

*S. Dionysius
in custodia
seruatur.*

*Dionysius
verba ad
S. Aurel.*

*Dionysius
mortitur.*

*Aurelius in
Italiam
proficiscitur.*

*Corpus Dio-
nyssi Media-
lanum in-
troducitur.*

*Ambrosius
detinet Au-
relium.
Dionysius
apparet
Aurelio.*

*Aurelius
mortitur.*

*Ambrosius
orationem
facit in de-
positione
Aurelij.*

cerent desides pungebat, superbos & inquietos ad poenitentiam reuocabat. Interea dum
hiscus sanctis operibus instaret, contigit beatum Dionysium Mediolanensis ecclesie archie-
piscopum ab Arrianis in eorum blasphemias subscribere nolentem, Imperatorum iussu in
Armeniam exilio relegari, in eam videlicet ciuitate Redicianam, cui sanctus Aurelius prece-
rat episcopus. Hæc autem relegatio sanctissimi viri Dionysij facta est ab impijs Arrianæ se-
ctionis episcopis sub Constantino, Constantio & Constante Imperatoribus, anno Domi-
ni nostri Iesu Christi 361. Liberio Papa Romanæ ecclesie presidente, qui & ipse eodẽ anno
in exilium mittitur. At vero sanctus Aurelius venientem beatum Dionysium in ciuitatem
suam Redicianam, vt verum Christi discipulum cum ingenti latitia suscepit, & cognitis cau-
sis sui aduentus iterum atque iterum complexans virum, & cum lachrymans eum confo-
laretur audiuit, Lachrymas frater compecece, Domini est terra & plenitudo eius, omnibus
orbis Christiano patria est. Maxima Dionysius episcopus à beato Aurelio reuerentia sus-
ceptus, nec minore humanitate hospitalitatis & munificentiã ab eo procuratus, in eadem
ciuitate vsque ad mortem, exilio relegatus permanfit. Mutuã igitur conuersationis intro-
ducta consuetudine, magna inter eos amicitia & familiaritas intercessit, quæ tunc cepit
in tempore & iam manet & perficitur in æternitate. Tanta vero amborum sanctitas fuit,
vt totam Armeniam fama eorum transcurreret, & omnes homines in admiratione per-
traheret. Confluebant infirmi ad eos & curabatur à languoribus inueteratis, obstelli quosq;
à dæmonibus ipsis orantibus sanctis liberabantur. Tanta siquidem miracula omnipotens
Deus per hos seruos suos operari dignatus est, vt Armeniam totam virtute & doctrina eo-
rum ad cultum sui misericors pater conuerterit. Sanctus deniq; Aurelius doctrina & præ-
dicatione sua fideles quosq; diligentissime præmonebat, Arrianæ pestem hereticos fugere,
& in fide sanctæ Trinitatis cum ecclesia sanctorum permanere. Quamuis autem beatus
Dionysius sub custodia teneretur, sicut relegati seruari eo tempore solebat, patuit nihilominus
ad eum quandoq; volebat sancto Aurelio accessus, tantaque sibi inuicem dile-
ctione coniuncti sunt, vt simul & cohabitare viui & consepeliri mortui condixissent. Ve-
rum post aliquot annos cum felix Dionysius mortem sibi instantem cerneret, beatum Au-
relium his verbis alloquitur, dicens: Scio frater charissime, finem mihi adesse in hoc m-
do viuendi, tempusque resolutionis meæ iam instat, cursum consummavi, fidem seruauim
reliquum in præsentis seculo est vnum quod à te peto, vt cum mortuus fuero, quã primò
potes, corpus meum ad ecclesiam meam Mediolanensem referas, vt que me viuum habe-
re non potuit, mortuum saltem habere mereatur. *Neq; longi itineris incommodo terreris, Di-
minus erit tecum, merces tua magna nimis.* Cui S. Aurelius nimia eius dilectione & amore de-
uinctus consentit, leq; rogata facturum promissit. Itaque sanctus Christi confessor, anno
martyr Dionysius consummato viuendi ordine moritur octauo calendæ lunij anno Do-
mini 379. Sunt qui scribunt eum relegatum in Cappadociam, ibique mortuum, & eius re-
liquias per S. Basilium episcopum Mediolanum ad diuum Ambrosium fuisse remissas. Sed
hæc opinionum diuersitas, apud eos qui nouerunt historias, facile potest concordari. San-
ctus itaque Aurelius virtutũ & miraculorum gloria insignis, tum vt laudes hominũ ex his
nascentes declinaret, tum vt defuncto satisfaceret amico. Post paucos annos reliquias
beati Dionysij arte desiccatas nauim imposuit, & Ponto feliciter transmissis, Mediolanen-
sibus muris post longi spacium itineris, S. Ambrosio episcopo cum omni clero & populo
eius occursum extra urbem properante gloriosus inuexit. Quanta exultatione omnium lacri-
cadauer fuerit exceptum, nemo facile dixerit, quippe quod omnes vt cœlo remissum de-
cebant reuerentia dignum. Diuus autem Aurelius (vt breuior sim) peracto pietatis officio, cum
ad suam redire cogitaret ecclesiam, hortante Ambrosio, cui contradicere nefas ducebat, remis-
sit, & Mediolanenses non minus quam proprius pontifex verbo & exemplo ad amoris cœlestis
patriæ docere & inflammare curauit. Cumq; in orationibus quotidianis suam peregrinationem
Domino dirigendam commendaret, post resolutionem anni quo Mediolanum venerat,
apparuit ei sanctus Dionysius dicens, *Exaudite sunt orationes tue apud Deum frater Aureli, ecce
Domino te ad æternæ felicitatis gaudia vocante morieris, & iuxta corpusculi mei sacellum optat am reu-
pies sepulturam.* Confestim febris inuasit S. Aureliũ, qui disposito testamento valedicens fra-
tribus, inter manus diui Ambrosij episcopi Mediolanensis commendatum, Domino sp-
ritum emisit octauo calendæ lunij, eodẽ videlicet die, quo & sanctus Dionysius ante trien-
nium in Armenia discesserat, anno Domini trecentesimo octuagesimo tertio, Gratiano
cũ fratre Valentiniano imperante. Sepultus vero est in proprio sarcophago ad Iarus S. Dio-
nyssij in Ecclesia Mediolanensi. Cuius exequias beatissimus pontifex Ambrosius cum
multis lachrymis profecutus, illum sermonem insignem fecit ad populum, qui incipit, A-
miffimus

missus fratrem & pastorem dulcissimum, imo præmissus aduocatum: in quo laudes & præconia ipsius sancti præfulsi Aurelij, magnis eloquentiæ viribus effert in cœlum. Mâ-
 sic itaque corpus S. Aurelij ibidem sepultum multis clarescens miraculis, à tempore impe-
 rij Gratiani vsque ad imperium Caroli Imperatoris Magni, per annos ferine 437. quousq;
 Nottingus Vercellensis episcopus magnis illud precibus ab Archiepiscopo Mediolanen-
 se impetratum, anno quinto Ludouici Imperatoris primi, ad suam ecclesiam transfu-
 lit. Quod non longe postea sub eodem Ludouico, in Germaniam patriam suam euectum
 (sicut prædiximus) in Hirsaugiense monasterium collocavit, vbi vsq; in præsentem diem
 meritis eius omnipotens Deus multas virtutes & magna operatur.

*Durat se-
 pulchrum Me-
 dolani an-
 nu 437.*

*Aurelius
 transfertur
 Hirsaugia.*

DE LINTBERTO, PRIMO HUIUS MONASTERII

*abbate, qui præfuit annis XVI. & de conuersatione
 eius, gestisq; illius temporis.*

DCCCXXXVIII.

ANNO itaque Domini 838. sub Ludouico Imperatore pijsimo, Lintbertus monachus
 Fuldenfis, primus huius monasterij abbas, constitutus electione fratrum, qui cum eo
 venerant de Cœnobij Fuldenfis gremio, per Orgarium reuerendissimum Maguntinæ ec-
 clesie archiepiscopum baculo pastoralis donatus est, & præfuit regimini huius Cœnobij
 annis sedecim. Natus erat parentibus non infimis, secundum seculi dignitatem, ex Sue-
 uia, frater Binonis abbatis Hirsfeldensis, qui & ipse monachus sancti Bonifacij, sub abba-
 te Baugolfo multis annis exiit. Porro Lintbertus ab infantia deuotus Deo, monachus
 factus est in cœnobio Fuldenfi, anno ætatis suæ octauodecimo, sub præfato abbate Bau-
 golfo, qui sancto Sturmone successerat, & per incrementum ætatis tam sub ipso Baugolfo,
 quam Egilone & Rabano successoribus, moribus sanctitatis, & scientia eruditionis mul-
 tum profecit. Itaque monachum induit anno Domini 796. indictione quarta. Ad Hir-
 saugiam vero missus Abbatiam suscepit, anno Domini (sicut prædiximus) 838. ætatis suæ
 60. conuersionis vero quadragesimo secundo, & rexit annis 16. Erat autem vir multum
 reuerendus, regibus ac principibus notus & familiaris: qui semper ex eo, quo monaste-
 rium ingressus est, non solum irreprehensibiliter vixit, sed quod amplioris censetur vir-
 tutis, tantæ sanctitatis emicuit, vt omnibus veræ perfectionis in sua conuersatione præbe-
 ret exemplum. Ad hunc Rabani præceptoris sui nonnulla in sacris literis scimus extare
 synthemata, quæ studiosi viri ingenium postulasse videntur. Legi sub nomine Lintberti
 abbatis pulcherrimum in canticis canticorum Salomonis opusculum, in quo fidelis ani-
 ma Deum suum sitientis desiderium & statum, tam pulchre, concinne & proprie descri-
 bit, vt nullus meo iudicio, quem legerim, de hac materia clarius vnquam tractauerit. An
 vero huius author operis idem sit abbas noster Lintbertus Hirsaug., non satis probatum
 habeo. Verum persuaderi posset amanti, quia quisquis tandem fuerit, sub Lothario Impe-
 ratore Ludouici filio scripsit, quod ex ipsius operis prænotatione constat. Cum autem
 Lintbertus hic noster abbas Rabani Fuldenfis doctissimi per omnia viri, multo tempore
 auditor & condiscipulus fuerit, non eum nisi eruditissimum euadere potuisse credendum
 est. Tenuerat enim ipse Rabanus adhuc monachus scholam monachorum publicam in
 cœnobio Fuldenfi, quam etiam abbas continuauit: in qua monachos non solum in sacris
 scripturis, sed etiam in secularibus literis omnifariam erudiuit. Nec solum Fuldenfis cœ-
 nobij monachos, sed etiam ex diuersis locis alijs ad se transmissos, multos in omni genere
 doctrinæ discipulos instituit. Ex his complures postea successu temporis ad magnas di-
 gnitates promoti sunt. Præceptorem habuerat ex discipulis Bedæ Anglici monachi reue-
 rendissimum virum Albinum monachum & Abbatem monasterij sancti Martini Turo-
 nensis, Magni Caroli Imperatoris quondam didascalum, à quo ipse hauserat in Gallia,
 quod alios in Germania postmodum docebat. At vero Lintbertus Rabani primum con-
 discipulus & postremum auditor, quod à bono præceptore didicerat monachus, abbas nõ
 neglexit. Erat sane regularis disciplinæ studiosissimus cultor, qui non solum viuere secun-
 dum normam sanctissimi patris nostri Benedicti subditos sibi monachos verbo docuit,
 sed etiam in omnium virtutum plenitudine conuersando, oves sine reprehensione præ-
 cedens, vt bonus pastor exemplo boni operis patuit. Eius siquidem meditatio die ac nocte
 in lege Domini continuata semper exiit, qui sine intermissione orans ad Dominum,
 verus Christi discipulus in finem permanfit, fama sanctitatis & eruditionis eius se per om-
 nem circa regionem diffundente, multi viri nobiles filios suos magisterio eius institu-
 tos tradiderunt. Complures etiam ex his qui clari apud homines in seculo videbantur, vl-

*Lintbertus
 abbas pri-
 mus.*

*Qualitas
 Lintberti
 abbatis.*

*Quando sit
 monachus
 factus.*

*Conuersa-
 tionis eius
 sanctitas.*

*Scripsi in
 Canticum
 canticorum.*

*Rabanus
 præfuit scho-
 la Fuldenfi
 publicæ.*

*Albinus
 præceptor
 Rabani.*

*Abbas
 Lintberti
 religio.*

*Multiplica-
 tio fratrum
 S. Aurelij.*

Henrij

era
 toria